

ἀρπάγη ἡ, Ἀθην. κ.ά. ἀρπάης ὁ, Μακεδ. (Καστορ.)
Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρπάγη.

1) Ὁργανον καταλήγον εἰς ἀγκύλας διὰ τοῦ ὁποίου
συνήθως ἐξάγουσιν τὰ εἰς φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα,
ἀγκιστρον Ἀθην. κ.ά. Συνών. ἄγγριφας, ἄγγριφι 1,
ναυαυριτὸς Β2, ἄρπα, ἄρπαγας 2, ἀρπάγι 1, ἀρπα-
τάρι 1, ἀρπάχτης Α1, ἀρπαχτὸ (λ. ἀρπαχτὸς Β2).

2) Ὁργανον ἀλιευτικὸν μετὰ δικτύου Μακεδ. (Καστορ.)
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγι 2.

ἀρπαγή ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀρπαῆ Κύπρ. Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρπαγή.

Βιαία ἀφαίρεσις ξένου πράγματος, λήστευσις ἐνθ' ἄν.:
ῥ. Εἶνι τ'ς ἀρπαῆς ἀνθρουπους (ἄρπαξ, πλεονέκτης) Αἰτωλ.
Ποίημ.

*Εβασίλευε ἡ βία, | ἡ ἀρπαγή κί ὁ σκοτωμὸς

ΔΣολωμ. 79. Συνών. ἀρπαγία, ἀρπαγμα 1, ἀρπαγ-
μὸς 1, ἀρπαγουννιά, ἀρπαξιά, ἀρπαχτιουλλᾶς 2.

ἀρπάγι τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μακεδ. (Καστορ.)
Προπ. (Κούταλ.) κ.ά. ἀρπάγ' Θράκ. (Αἰν.) ἀρπαίν Κύπρ.
ἀρπάγμα τά, ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 211 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ.
Γύφτ. 75.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρπάγιον. Πβ. Κωνστ. Πορφ.
Βασίλ. τάξ. 677 (ἐκδ. Βόννης) «καρφίον ἀρπάγιον» ἦτοι
ἀγκιστροειδές. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀρπάγιον.

1) Ἀρπάγη 1, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.) Κύπρ. κ.ά.: Φέρε
τ' ἀρπαίν νὰ βγάλουμεν τὸν κάον ποὺ ἐπ-πесен μέσ' ὅς τὸν
λάκ-κον. 2) Ὁργανον ἀλιευτικὸν ἐκ δικτυωτοῦ θυλάκου
προσηρμοσμένου εἰς τὸ ἄκρον κοντοῦ χρησιμοποιοῦμενον
εἰς τὴν ἄγρην ἰχθύων καὶ ἄλλων θαλασσιῶν ζώων Α.Ρου-
μελ. (Σωζόπ.) Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. ἀπόχη 1, ἀπό-
χι 2, ἀρπάγη 2, ἀρπαχτάρι 2. β) Ὁργανον ἀλιευ-
τικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ γρίπου τοὺς ἀλιευ-
θέντας ἰχθύς Προπ. (Κούταλ.) — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Δὲ φοβᾶμ' ἐγὼ ἀπὸ Τοῦρκο

καὶ τ' ἀρπάγμα δὲ μὲ πιάνουν | τῆς σκλαβιάς

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 3) Πληθ., ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης Θράκ.
(Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σ' αὐτὸν τὸ λάκκο ἀποβραδὺς θαμμένος εἶν' ὁ Διάκως,
τ' ἀστροπελέκι τοῦ βουνοῦ σβειέται σ' αὐτὸ τὸ μνημα,
χαρούμενο ὅς τ' ἀρπάγμα του τὸν ἔχει τὸ σφαλάγγι
καὶ τοῦ βυζαίνει τὴν ψυχή.

ἀρπαγία ἡ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαγας.

Ἡ βιαία ἀφαίρεσις ξένου πράγματος, ἀρπαγή: Ὁ δεῖνα
κοιτάζει ὅλο τὴν ἀρπαγία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγή.

ἀρπαγμα τό, Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἰν.) κ.ά. — Λεξ.
Γαζ. (λ. ἄρσις) Περίδ. Βυζ. ἀρπαμα Ζάκ. Μεγίστ. κ.ά.
ἀρπαγμαν Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
ἀρπαμαν Κύπρ. ἀρπασμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρπα-
μᾶς ὁ, Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρπάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. παρ' ᾧ καὶ
ἀρπασμα.

1) Ἡ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς ἀφαίρεσις ἀντικειμένου
τινός, ἀρπαγή Ζάκ. Κύπρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.
(Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Γαζ. Περίδ. Βυζ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγή. β) Τὸ νὰ συλλάβῃ τις ἀντι-
κειμένον τι, οἷον σφαῖραν ἐν παιδιᾷ μετέωρον οὖσαν κττ.
Πόντ. (Κερασ.) 2) Προσβολή ὑπὸ νοσήματος Πόντ. (Κε-
ρασ.) 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀρπαμᾶς ὁ, νόθον τέκνον Λέσβ.

ἀρπαγμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀρπαμὸς Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρπάζω.

1) Ἀρπαγή Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγή.

2) Θυμὸς Κρήτ.: Ἐχει ἕναν ἀρπαμὸ ποῦ δὲ δορεῖς νὰ
τοῦ μιλήσης!

ἀρπαγούννης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρπαγούνης Θράκ. (Αἰν.)
ἀρπαγούννος Ἰων. (Κρήν.) ἀρπαούννος Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπαγή καὶ τῆς καταλ. -οῦνης.

Ἀρπαγας 1, ὁ ἰδ.

ἀρπαγουννιά ἡ, ἀμάρτ. ἀρπαουννιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαγούννης καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Ἀρπαγή, ὁ ἰδ.

ἀρπαγουννιάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρπαουννιάρις Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπαγουννιά καὶ τῆς καταλ. -ιάρις.

Ἀρπαγας 1, ὁ ἰδ.: Εἶναι ἀρπαουννιάρις ποῦ ὅσαι μωρέ!

Τὸ κωπέλ-λιν ἦτον πολ-λὰ ἀρπαουννιάρικον. || Ἀσμ.

Ποὺ τοὺς φτωχοὺς φτωχὸς εἶμαι, ποὺ τοὺς ὀκνοὺς ὀκνιάρις,
μ-μὰ γιὰ φιλεῖα τῶν κορασιῶν γένουμ' ἀρπαουννιάρις

ἀρπαγῶνας ἐπίθ. Χίος ἀρπαῶνας Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπαγή καὶ τῆς καταλ. -ῶνας.

1) Ὁ τὰ ἀλλότρια σφετεριζόμενος, ἀρπαξ Κῶς. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγας 1. 2) Οὐσ., παιδιὰ σφαίρας καθ' ἣν
ρίπτεται μὲν αὐτὴ πρὸς τοὺς συμπαίκτης τῆς αὐτῆς ὁμάδος,
προσπαθοῦν δὲ νὰ τὴν ἀρπάξουν οἱ τῆς ἀντιπάλου Χίος.

ἀρπαδῶρος ἐπίθ. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρπα- θέμ. τοῦ ρ. ἀρπάζω ὡς α' συνθετ.
καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -δῶρος.

Ἀρπαγας 1, ὁ ἰδ.: Ξέρεις τί ἀρπαδῶρος εἶν' αὐτός!

ἀρπάζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρπάντζω Σίφν. κ.ά. ἀρπάσ-σω
Κύπρ. Χίος ἀρπάχνω πολλαχ. ἀρπάγνον Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)
Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀσπράχνον Εὐβ. (Κονίστρο. Κουρ.)
ἀπράζω Μέγαρ. ἀρπάζον βόρ. ἰδιώμ. ἀρπάχνον Β. Εὐβ.
Σάμ. κ.ά. ἀρπάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) αἰπάζον Σαμοθρ.
πράχνω Ζάκ. ἀρπῶ Ἀμοργ. Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.)
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κέως Κρήτ. Κύθηρ. Λέσβ. Μεγίστ.
Μύκ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Ρόδ. Σύμ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βυζ.
ἀρπάον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐρπῶ Ρόδ. ῥπῶ Νίσυρ. Ρόδ.
Σύμ. Τήλ. Ἀόρ. ἀρίπαξα Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. ἀρπάζω, παρ' ὁ καὶ μεταγν. ἀρπῶμαι. Πβ.
Π.Δ. (Λευίτ. 19,13) «οὐκ ἀδικήσεις τὸν πλησίον καὶ οὐχ
ἀρπᾷ». Τὸ ἐρπῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἔρπαξα.

Α) Κυριολ. 1) Λαμβάνω τι ταχέως καὶ ὁρμητικῶς,
ἄπτομαί τινος μετὰ σπουδῆς, δρᾶττομαι μετὰ τάχους κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.): Ἀρπάζει ἕνα ξύλο κί ἀρχίζει νὰ τὸν δέρνη. Μοῦ ἀρ-
παξε τὸ ψωμί ἀπ' τὰ χέρια. Τὸν ἀρπαξε ἀπ' τὰ ποδάρια. Ἀρ-
παξε ὁ σκύλλος τὸ κρέας κ' ἐφυγε. Ἀρπαξε ὁ λύκος τὸ πρό-
βατο. Ἡ γάττα ἀρπαξε τὸ πουλλὶ ὅς τὰ νύχια τῆς. Ἀρπάζει
ὅ,τι βλέπει (σφετερίζεται, οἰκειοποιεῖται) κοιν. Τρέχει μάνι
μάνι, ἀρπᾷ τὴ φροκαλιάν κ' ἐφροκάλισεν Χίος Τ' ἀρπαξε
τῶι παρᾶδες του Κρήτ. Ἀρπῶ σε ἀπὸ τὴ χέρα Σύμ. Ῥπᾷ
ἕνα ξύλο αὐτόθ. Ῥπᾷ τὸ μάρμαρον καὶ ρίχνει το αὐτόθ. Τοῦ
ὄρνου κί οὐ ἀξιὸς ἀρπάζ'νι ὅ,τ' εὔρ'νι Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Μ' ἀρπαξαν τὰ γιράκια ὅλις τοῖς κόττις αὐτόθ. Ἡ κάττα
ἔρπαξεν τὸ κρέας Τραπ. Χαλδ. κ.ά. || Φρ. Ἀρπάζω κρυολό-
γημα-πούντα -συνάχι (προσβάλλομαι ὑπὸ κρυολογήματος
κτλ.) κοιν. Τ' ἀρπαξες ἀπὸ τὴ γλῶσσα μου (πρὸς τὸν προλα-
βόντα νὰ εἴπῃ ὅπερ ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ ἐμελλον νὰ εἴπω.
Ἡ χρῆσις αὕτη καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 2,156 «ἐκ τούτου δὲ

